

Sáng thứ bảy, đã 9h mặt trời xuyên qua khung cửa sổ gần như nướng chín hai vợ chồng cô trên giường, ầy vậy mà hai người vẫn chưa có ý định rời giường là mấy. Tất cả là do hôm qua công ty anh làm việc có tổ chức ăn mừng dự án mới tới gần 2h sáng anh mới được mấy anh bạn đồng nghiệp đưa về cả người nong nặc mùi rượu trở về, cô có thói quen là phải đợi anh về rồi mới có thể ngủ yên được nên khi thấy anh trở về cô rất tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn đưa anh về phòng rồi trở ra cảm ơn hai người bạn kia.

Chợt cô nghe anh lầm bầm trong miệng không biết nói cái gì nhưng phải cố gắng lắm mới nghe thấy được.

#"Tôi không uống nữa đâu, giờ tôi phải về nhà ngay, nếu tôi không về vợ tôi không thể ngủ được, cô ấy sẽ không ăn tối nữa..."#

"Anh có nhớ hôm qua anh nói với em cái gì không?" cô ôm lấy anh mặt áp vào lòng ngực của anh, hơi ấm từ lòng ngực rắn chắc truyền đến khiến tôi phải hài lòng, tôi tin chắc người đàn ông này đã là của cô rồi, anh ấy là chồng cô người sẽ ở bên cô.

"Anh đã nói gì nhỉ?" Anh cũng chủ động ôm lấy cô, cười cười hỏi lại.

"Thật sự là không nhớ sao?" cô nhú mày không hài lòng, lườm lườm anh.

"Anh đã nói gì nhỉ? nào vợ yêu nói lại cho anh nghe đi, dạo này anh mau quên quá!" Khóe mắt anh cong cong, hiển hiện ý cười.

"Anh cái đồ đáng ghét! Em mặc kệ anh!" cô vờ buông anh ra, quay mặt đi.

"Nào, nào vợ yêu đừng giận anh mà, anh là yêu thương em nhất! Vợ anh chăm sóc chồng tốt không ai bằng được nha!" Anh ôm lấy tôi làm nũng.

"Anh đừng nghĩ nói như vậy là em sẽ bỏ qua cho anh việc đi đến tận 2h sáng nhé!" cô nghiêm mặt nhớ nhớ lại.

"Vợ à, tha cho anh đi!"

Thật sự thì cô không có ý định mắng anh vì việc đi đêm về, chỉ là cô nhớ lại lời anh nói lúc tối làm cho cô quá cảm động thôi, cô phải lảng sang chuyện khác.

Tầm 9h30 thì cô và anh mới thật sự rời giường. Cô cũng không phải giới giang gì cho cam, những món cô nấu ra cũng chỉ có thể nuốt trôi qua khỏi cổ thôi chứ không phải dạng mỹ vị cao lương gì.

"Này Kiến Thành hay chúng ta ra ngoài ăn sáng đi..." cô e dè nói, cô biết rõ bản thân nấu ăn không ngon nên không muốn hành hạ anh đâu.

"Là sao? Sao không ăn ở nhà? em đã nấu rồi cơ mà" anh nhóm người nhìn về phía thức ăn tôi nấu bên bàn bếp.

"Nhưng...có lẽ em nấu bữa sáng em nấu không ngon..." cô cúi gầm mặt xuống.

"Hả? không ngon? dù sao cũng là bữa sáng thôi mà! ăn no là được ngon hay dở thì có sao đâu! Bao nhiêu người dân trên thế giới thiếu ăn, có em nấu cho ăn là quá tuyệt rồi! Dù sao những món em nấu ra đều là mỹ vị trong mắt anh." Anh cười híp mắt.

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả, mau mau lên anh đói rồi vợ ời!"

"đây đồ ăn sáng đây!" cô cũng không thèm mặc cả nữa đành mang đồ ăn sáng lên.

Hai người ngồi đối diện với nhau cùng vui vẻ ăn sáng.